

Ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Βιθυνή*

Ὁ Βίος τοῦ Εὐγενίου
καὶ τῆς θυγατέρας του Μαρίας
– Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Μεταφραστοῦ
(ΣΤ' αἰὼν)

ἮΤΑΝ κάποιος ἄνθρωπος στὴ Βιθυνία, ποὺ λεγόταν Εὐγένιος. Αὐτὸς εἶχε γυναίκα, ἡ ὁποία γέννησε μιὰ μοναχοκόρη καὶ τὴν ὀνόμασε Μαρία. Ἐπειδὴ ὁμως πέθανε ἡ μητέρα της, τὴν ἀνέθρεψε ὁ πατέρας της μὲ πολὺ συστηματικὴ διδασκαλία καὶ ἁγία ζωὴ. Κι ὅταν μεγάλωσε ἡ νέα, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της:

«Παίδι μου, νά, ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου τ' ἀφήνω στὰ χέρια σου, κι ἐγὼ σηκῶνομαι καὶ φεύγω στὸ μοναστήρι νὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου».

Καὶ ἡ κόρη ἀπάντησε καὶ εἶπε:

«Πατέρα, σὺ θέλεις νὰ σώσεις τὴν ψυχὴ σου, καὶ τὴ δική μου νὰ τὴν ἀφήσεις νὰ χαθεῖ; Δὲν ξέρεις ὅτι λέει ὁ Κύριος· Ὁ βοσκὸς ὁ καλὸς τὴ ζωὴ του θυσιάζει γιὰ τὰ πρόβατά του, καὶ πάλι λέγει· Αὐτὸς ποὺ σώζει ψυχὴ θὰ εἶναι ὅπως αὐτὸς ποὺ τὴ δημιούργησε»;

Αὐτὰ ἀφοῦ ἄκουσε ὁ πατέρας της τῆς λέει, ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπε νὰ ὀδύρεται καὶ νὰ κλαίει:

«Παίδι μου, τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω, ἀφοῦ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μπῶ σὲ μοναστήρι καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν μαζί μου νὰ εἶσαι; Γιατὶ ὁ διάβολος ἐνοχλεῖ μὲ σᾶς τὶς γυναῖκες καὶ ταραξίζει τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ».

Κι αὐτὴ εἶπε·

«Ὁχι, πατέρα, δὲν θὰ μπῶ στὸ μοναστήρι ὅπως σὺ νομίζεις, ἀλλὰ ἀφοῦ κόψω τὰ μαλλιά μου καὶ ντυθῶ ἀνδρικά, ἔτσι θὰ ἔλθω μαζί σου».

* * *

ΚΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ἀφοῦ μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔκοψε τὰ μαλλιά της τὴν ἔντυσε ἀνδρικά, τὴν ὀνόμασε Μαρίνο καὶ τῆς παρήγγειλε λέγοντας:

«Πρόσεχε, παιδί μου, πῶς νὰ φυλάγεις τὸν ἑαυτό σου,

γιατί πρόκειται να περνᾷς ανάμεσα ἀπὸ φωτιά· φύλαξε λοιπὸν τὸν ἑαυτό σου ἀγνὸ χάριν τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε τὴν ὑπόσχεσή μας».

Κι ἀφοῦ τὴν πῆρε μπήκε σὲ κοινόβιο καὶ μέρα μὲ τὴ μέρα προόδευε ἡ κόρη σὲ κάθε ἀρετῇ καὶ σὲ πολλὴ ἄσκηση. Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ τὴ θεωροῦσαν ὅτι εἶναι εὐνοῦχος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε γένεια καὶ εἶχε λεπτὴ φωνή, ἐνῶ ἄλλοι ὑπέθεταν ὅτι αὐτὸ συνέβαινε ἀπὸ πολλὴ ἐγκράτεια, γιατί ἔτρωγε κάθε δύο μέρες. Συνέβη νὰ πεθάνει ὁ πατέρας τῆς καὶ πρόσθεσε στὴν ἄσκηση καὶ τὴν ὑπακοή, ὥστε καὶ χάρισμα νὰ πάρει ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐναντίον τῶν δαιμόνων· σ' ὁποιοδήποτε δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ἀκουμποῦσε τὰ χέρια τῆς εὐθὺς ἀμέσως θεραπευόταν. Τὸ κοινόβιο εἶχε μαζί μ' αὐτὴν σαράντα πνευματικούς ἄνδρες καὶ κάθε μῆνα τέσσερις ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τοὺς ἔστελναν ἔξω γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ Μοναστηριοῦ, ἐπειδὴ εἶχαν αὐτοὶ καὶ ἄλλων ἀναχωρητῶν τὴ φροντίδα. Στὰ μέσα τοῦ δρόμου ὑπῆρχε πανδοχεῖο καὶ ἐπειδὴ ἦταν μακρὺς ὁ δρόμος πηγαينوερχόμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἐκεῖ ἀναπαύονταν. Αὐτοὺς τοὺς περιποιόταν ὁ ξενοδόχος καὶ τοὺς φιλοξενοῦσε μὲ ιδιαίτερη φροντίδα.

* * *

ΚΑΠΟΙΑ μέρα λοιπὸν ὁ ἠγούμενος κάλεσε κοντὰ του τὸν ἀββᾶ Μαρίνο καὶ τοῦ λέγει:

«Ἀδελφέ, γνωρίζω καλὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ καὶ τὴ μεγάλη σου ὑπακοή, ὅτι δηλαδὴ εἶσαι τέλειος σὲ ὅλα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ βγείς στὴ διακονία τοῦ μοναστηριοῦ, ἐπειδὴ οἱ ἀδελφοὶ λυποῦνται πὺρ δὲν βγαίνεις. Ἐὰν τὸ κάνεις αὐτό, μεγαλύτερο μισθὸ θὰ ἀποκομίσεις ἀπὸ τὸν φιλόανθρωπο Θεό».

Καὶ ὁ Μαρίνος ἀφοῦ ἄκουσε αὐτὰ ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ λέει:

«Δῶσε τὴν εὐχή σου, πάτερ, καὶ ὅπου κι ἂν μὲ διατάξεις, ἐγὼ πηγαίνω».

Κι ὅταν λοιπὸν κάποια μέρα βγήκε ὁ ἀββᾶς Μαρίνος μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἀδελφούς γιὰ δουλειὰ τοῦ μοναστηριοῦ καὶ σταμάτησαν νὰ ξεκουραθοῦν στὸ πανδοχεῖο, συνέβη κάποιος στρατιώτης νὰ διαφθείρει τὴν κόρη τοῦ πανδοχεῖα, ὥστε αὐτὴ νὰ συλλάβει. Εἶπε σ' αὐτὴν ὁ στρατιώτης ὅτι:

«Ἄν γίνῃ γνωστὸ στὸν πατέρα σου, πὲς ὅτι· Ὁ νεώτερος, ὁ μοναχὸς τοῦ κοινοβίου, ὁ ὄμορφος, ὁ λεγόμενος Μαρίνος, ἐκεῖνος κοιμήθηκε μαζί μου».

Κι ἀφοῦ τῆς ἔδωσε τὴν πληρωμὴ γιὰ τὴν ἀτίμωση, πῆρε τὸ δρόμο καὶ ἔφυγε. Ἐπειδὴ ὁμως ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ἀντιλήφθηκε ὁ

πατέρας της, ζήτησε νὰ μάθει λέγοντας: «Ἀπὸ ποῦ σοῦ ἔγινε αὐτό;». Καὶ αὐτὴ ἔρριξε τὸ φταίξιμο πάνω στὸν Μαρίνο.

* * *

Ο ΠΑΝΔΟΧΕΑΣ λοιπὸν ἀφοῦ τὴν πῆρε, φθάνει στὸ μοναστήρι κρᾶζοντας καὶ λέγοντας:

«Ποῦ εἶναι ὁ πλάνος ἐκεῖνος, ποῦ τὸν λένε χριστιανό;».

Καὶ μόλις τὸν συνάντησε ὁ ἀποκρισάριος τοῦ εἶπε:

«Τί φωνάζεις ἀδελφέ;».

Κι αὐτὸς ἀπάντησε:

«Φωνάζω, γιατί κακιὰ ἡ ὥρα ποῦ σᾶς συνάντησα καὶ νὰ μὴν μοῦ συμβεῖ ποτὲ πιά νὰ δῶ μοναχοὺς καὶ ὅσα ἔχουν σχέση μ' αὐτούς».

Τὰ ἴδια ὅμως ἔλεγε καὶ στὸν ἠγούμενο, ὅτι:

«Τὸ κορίτσι μου, πάτερ, τὸ ὁποῖο εἶχα μονάκριβο καὶ ποῦ σ' αὐτὸ περιμένα ὅτι μποροῦν ν' ἀναπαυθοῦν τὰ γηρατιά μου, νὰ τὴν μοῦ τὸ ἔκανε ὁ Μαρίνος, ποῦ τὸν λέτε χριστιανό».

Κι ὁ ἠγούμενος τοῦ λέει:

«Ἀδελφέ, τί νὰ σοῦ κάνω, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν εἶναι ἐδῶ; Ὅταν ὅμως ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν διώξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι».

Κι ἀφοῦ ἔφτασε ὁ ἀββᾶς Μαρίνος μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἀδελφούς, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἠγούμενος:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ διαγωγὴ σου καὶ ἡ ἄσκηση, ὅτι δηλαδὴ ἐνῶ κατέλυσες στὸ πανδοχεῖο διέφθειρες τὴν κόρη τοῦ πανδοχέα καὶ ἦρθε ἐκεῖνος ἐδῶ καὶ μᾶς ἔκανε θεάτρο μπροστὰ στοὺς λαϊκοὺς;».

Αὐτὰ ἀφοῦ ἄκουσε ὁ Μαρίνος πέφτει κάτω λέγοντας:

«Συγχώρεσέ με, πάτερ, γιὰ χάρι τοῦ Κυρίου, γιατί ὡς ἄνθρωπος πλανήθηκα».

Ὁ ἠγούμενος ὀργίστηκε καὶ τὸν ἔβγαλε ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

* * *

ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ βγήκε ἔξω καὶ καθόταν στὸ ὑπαιθρο ὑπομένοντας τὸ κρύο μὲ γενναιότητα καὶ τὴ ζέστη. Αὐτοὶ λοιπὸν ποῦ ἔμπαιναν καὶ ἔβγαιναν τὸν ρωτοῦσαν· *«Γιατί κάθεσαι ἐδῶ;».*

Καὶ τοὺς ἔλεγε· *«Γιατί ἐπόρνευσα καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι».*

Κι ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ τῆς θυγατέρας τοῦ πανδοχέα,

γέννησε ἡ κόρη του ἀγόρι καὶ ἀφοῦ τὸ πῆρε στὰ χέρια του ὁ πανδοχέας φθάνει στὸ μοναστήρι. Βρῆκε τὸν Μαρίνο νὰ κάθεται ἔξω ἀπὸ τὸν πυλώνα, τοῦ ἔριξε στὰ πόδια του τὸ παιδί καὶ λέει: «*Νὰ τὸ παιδί τῆς ἀμαρτίας σου. Πάρτο*».

Καὶ ἀμέσως ἔφυγε. Κι ἀφοῦ λοιπὸν πῆρε ὁ Μαρίνος τὸ παιδί λυπόταν γι' αὐτὸ λέγοντας:

«Καλὰ ἐγὼ τὶς ἀμαρτίες μου πληρώνω, ἀλλὰ γιατί καὶ αὐτὸ τὸ ἀξιολύπητο παιδί μαζί μου νὰ πεθαίνει;».

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ζητάει καὶ νὰ παίρνει γάλα ἀπὸ τοὺς βοσκούς καὶ νὰ τὸ ἀνατρέφει σὰν πατέρας. Καὶ δὲν τοῦ ἔφτανε ὁ περισπασμὸς τὸν ὁποῖο εἶχε, ἀλλὰ τὸ παιδί κλαίγοντας καὶ θρηνώντας τοῦ χαλοῦσε καὶ τὰ ροῦχα του.

Μετὰ τρία χρόνια, ἐπειδὴ εἶδαν οἱ ἀδελφοὶ τὴν τόσο μεγάλη θλίψη καὶ τὴν ὑπομονή του, ἀφοῦ παρουσιάστηκαν στὸν ἡγούμενο λένε:

«Ἄρκετὰ τιμωρήθηκε, ἀφοῦ μπροστὰ σὲ ὅλους ὁμολογεῖ τὸ σφάλμα του».

Καὶ ἐπειδὴ, ὁ ἡγούμενος μὲ κανένα τρόπο δὲν πειθόταν νὰ τὸν δεχθεῖ, τοῦ λένε οἱ ἀδελφοί:

«Ἐὰν δὲν τὸν δεχθεῖς κι ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ τὸ μοναστήρι· πῶς ἄραγε μπορούμε νὰ ζητοῦμε συγγνώμη γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας τὶς καθημερινές, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς κάθεται τρία χρόνια στὸ ὑπαιθρο;».

* * *

ΤΟΤΕ τὸν δέχτηκε ὁ ἡγούμενος λέγοντας:

«Νά, σὲ δέχομαι ἐξαιτίας τῆς ἀγάπης τῶν ἀδελφῶν, παρὸλο ποὺ εἶσαι ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους».

Κι αὐτὸς ἔβαλε μετάνοια λέγοντας:

«Μοῦ εἶναι πολὺ, πάτερ, νὰ μπῶ κάτω ἀπὸ τὴ στέγη σας».

Καὶ ὁ ἡγούμενος τὸν ἔβαλε στὶς πιδὲ ἐξευτελιστικὲς ἐργασίες τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τὶς ἔκανε αὐτὲς μὲ προθυμία ζώντας μὲ πολὺ κούραση, ἐνῶ εἶχε καὶ τὸ παιδί πίσω του νὰ φωνάζει δυνατὰ καὶ νὰ ζητάει φαγητὸ καὶ ὅσα χρειάζονται τὰ νήπια νὰ τρῶν. Ἀφοῦ λοιπὸν μεγάλωσε τὸ παιδί καὶ ἀνατράφηκε μὲ πολλὴ ἀρετὴ ἀξιώθηκε νὰ πάρει καὶ τὸ μοναχικὸ σχῆμα.

* * *

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ρώτησε ὁ ἡγούμενος τοὺς ἀδελφούς:

«Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφὸς Μαρίνος; Γιατί μέχρι σήμερα πέρασαν τρεῖς μέρες καὶ δὲν τὸν εἶδα στὶς ἀκολουθίες ἀφοῦ πάντοτε πρὶν ἀπ' ὅλους ἐρχόταν σ' αὐτὲς - μπῆτε στὸ κελλί του

μήπως από κάποια αρρώστια βρίσκεται πεσμένος».

Ἄφου σηκώθηκαν λοιπὸν καὶ πήγαν, τὸν βρήκαν νὰ ἔχει πεθάνει καὶ ἀνακοίνωσαν στὸν ἡγούμενος ὅτι ὁ ἀββᾶς Μαρίνος πέθανε καὶ αὐτὸς εἶπε:

«Ἄραγε πῶς ἔφυγε ἡ ἄθλια ψυχὴ του; Ποιὰ ἀπολογία μπόρεσε νὰ δώσει;».

Καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν κηδέψουν. Καὶ μόλις πήγαν νὰ τὸν πλύνουν ἀνακάλυψαν ὅτι ἦταν γυναίκα καὶ ὅλοι ἀνέκραξαν τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Καὶ ὁ ἡγούμενος ρωτοῦσε νὰ μάθει: «Τί ἔχετε πάθει;».

Κι αὐτοὶ εἶπαν· «Ὁ ἀδελφὸς Μαρίνος εἶναι γυναίκα».

Τότε ἀφου μπήκε μέσα, πέφτει κάτω μὲ τὸ πρόσωπο στὸ ἔδαφος κλαίοντας καὶ λέγοντας:

«Ἐδῶ θὰ πεθάνω μπροστὰ στὰ ἅγια του πόδια, ἕως ὅτου ἀκούσω συγχώρηση».

Καὶ ἦλθε φωνὴ σ' αὐτὸν ποῦ ἔλεγε:

«Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἤξερες καὶ τὸ ἔκανες, δὲν θὰ σοῦ συγχωριόταν ἡ ἀμαρτία· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἔκανες χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζεις, θὰ σοῦ συγχωρεθεῖ».

* * *

ΑΦΟΥ σηκώθηκε εἰδοποιεῖ τὸν πανδοχέα κι ὅταν ἐκεῖνος μπήκε τοῦ λέει: «Νά, ὁ Μαρίνος πέθανε».

Κι αὐτὸς λέει:

«Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσει, γιατί ρήμαξε τὸ σπίτι μου».

Λέει σ' αὐτὸν ὁ ἡγούμενος:

«Μετανόησε, ἀδελφέ, γιατί ἀμάρτησες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ μένα μὲ παρέσυρες μὲ τὰ λόγια σου, γιατί ὁ Μαρίνος εἶναι γυναίκα».

Καὶ ἀφου τὸ κατάλαβε ὁ πανδοχέας τᾶχασε καὶ δόξασε τὸν Θεό. Καὶ νὰ σὲ λίγη ὥρα φθάνει ἡ θυγατέρα του γεμάτη τύψεις καὶ λέγει τὴν ἀλήθεια ὅτι: «Ὁ στρατιώτης μὲ ἀτίμασε καὶ μὲ μόλυνε» καὶ ἀμέσως θεραπεύθηκε.

Καὶ ἀφου πήραν οἱ ἀδελφοὶ τὸ λείψανο τῆς ὀσίας Μαρίας, τὸ ἄλειψαν μὲ μύρα καὶ τὸ τοποθέτησαν σὲ τόπο ἱερὸ προσφέροντας τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ταφή, ἀνυμνώντας τὸν Χριστὸ τὸν σωτήρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸν ποῦ πάντοτε δοξάζει ὅσους τὸν δοξάζουν. Σ' αὐτὸν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. □

(*) **Δημητρίου Γ. Τσάμη**, Μητερικόν, Τόμος Α', ἐκδόσεις Ἀδελφότητος «Ἡ Ἁγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1990, σελ. 314-319.